

raad eller et Byraad af Indenrigsministeren til at optage et mindre Vandløb som offentligt, hvilket ikke kan ske efter den nu gjældende Lovgivning, idet det udelukkende beror paa vedkommende Kommunalbestyrelse at gjøre Indstilling, som da stadfæstes af den høiere kommunale Autoritet. Efter det Kjendskab, jeg har i den Kreds, hvor jeg hører hjemme, vilde jeg egentlig ikke have troet, at en Bestemmelse som denne var nødvendig, men at man kunde have ladet det bero ved den bestaaende Lovgivning. Men af Motiverne ser jeg, at der er fremkommet fra mange Egne Andragender til Kommissionen om at faae en sliq Bestemmelse, og jeg skal derfor heller ikke modsætte mig den. Der er endvidere i § 3 temmelig vigtige Bestemmelser for det Tilfælde, at et Vandløb danner Grændsen mellem forskellige Sognekommuner, der høre under forskellige Amtsraadskrede, eller mellem en Sognekommune og en Kjøbstadkommune, Bestemmelser, vi have savnet i den bestaaende Lovgivning, og som jeg maa anse for meget hensigtsmæssige. At den haitterede Indenrigsminister ikke er gaaet ind paa Kommissionens Forslag om en Indskrænkning af den Myndighed, Amtsraadene hidtil have haft med Hensyn til Optagelsen af Hoved-Vandløbene og heller ikke har forbeholdt Stadfættelse af Regulativerne, billiger jeg ganske. Der er dernæst de nye og vigtige Bestemmelser i §§ 29—37 om Møllers og Vandværkers Medlæggelse, ikke blot forsaavidt en Mølle eller et Vandværk kan blive exproprieret for at fremme en bedre Vandledning, hvilket ikke kunde ske efter Lov af 16de Marts 1863, hvorefter man var henvist til at søge en mindelig Overenskomst med Mølleren, men ogsaa forsaavidt der er raadet Bod paa de Mangler, der have vist sig at være ved Loven af 16de Marts 1851, navnlig dens § 4, hvoraf det ikke med Klarhed fremgik, hvem det var, der skulde slutte Overenskomst med Mølleren, om det var den kommunale Bestyrelse eller Landvæsenkommissionen. Dette er nu afgjort derhen, at det er den kommunale Bestyrelse. Dernæst er i samme Paragrafs 3die Stykke ogsaa givet Lodsseierne en større Indflydelse paa hele den Forhandling, der skal finde Sted med Mølleren, naar den kommunale Autoritet tager Initiativet til et saadant Værks Medlæggelse, hvilket ikke er Tilfældet i Loven af 1851. I Materien om Vands Benyttelse savner man i den gjældende Lovgivning en klar Regel, som slaar den i Praxis som oftest fulgte Bestemmelse fast, at Lodsseierne paa hver Side af Vandløbet have Ret til den halve Vandmasse. Dette er nu klart og bestemt udtalt i § 67, og jeg anser dette for heldigt, da det maa betragtes som en Hovedregel, hvorom der ikke bør kunne reises nogen Tvivl i de enkelte Tilfælde. I Anordningen af 1846 er det om Tilbageledningen af det bortledeede Vand bestemt, at den skal finde Sted i det oprindelige Flodleie. Denne Bestemmelse var, saaledes som

Ordene vare affattede, uheldig, navnlig naar den skulde forstaaes bogstavelig. Det maa klart fremgaa som Lovens Mening, at det kun er den efter Benyttelsen tilbageblevne Del af det bortledeede Vand, hvorom der kan være Tale, og ligeledes maa det nøiere bestemmes, hvad der forstaaes ved det oprindelige Flodleie; thi det har vist sig, naar man vil holde sig bogstavelig til Ordene, at næsten ethvert Vandingsanlæg vil kunne umuliggjøres, idet man ikke vil kunne benegte, at noget af Vandet altid kan gaa tilspilde. Udtrykket „det oprindelige Flodleie“ i Anordningen af 1846 er for ikke længe siden opfattet saaledes af en Landvæsenkommission, at et stort og vigtigt Vandingsanlæg af denne Grund ikke blev fremmet. Jeg anser Reglen, som den nu er given i § 67, for heldig affattet. Der er dernæst i Materien om Vands Benyttelse at lægge Mærke til § 74; men da jeg allerede har berørt den, skal jeg ikke nærmere komme ind paa den. Desuden er der flere vigtige Bestemmelser i den bestaaende Lovgivning, hvori der er sket Forandringer i Udkastet; men da de ere af mere speciel Natur, skal jeg ikke her ved Sagens første Behandling komme ind paa dem. Jeg har blot villet fremhæve nogle af de vigtigste Punkter, og jeg skal indskrænke mig til paa det Bedste at anbefale dette Lovforslag til Thingets Velvillie og Prøvelse, idet jeg dog vil tilføie det Haab, at Lovforslaget ikke maa undergaa for store eller væsentlige Forandringer; thi jeg anser Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har, for at være et godt Forslag, der vil kunne stifte Nytte og Gavn.

Ogenbøll: Det ærede Medlem, som nu satte sig, udtalte en varm Anerkjendelse af Lovforslaget, hvilken Anerkjendelse han dog væsentlig lod gaa over paa den Kommissionsbetænkning, der følger Lovforslaget som Bilag. Den ærede Tale harde vist ingenlunde til Hensigt at gjøre de Forandringer, der fra Ministeriets Side ere skete i Kommissionens Udkast, mindre betydende, end de i Virkeligheden ere; men jeg vil dog tilføie, at efter mit Skjønnende er det nogle særdeles heldige Forandringer, en heldig Revision, om jeg maa udtale mig saaledes, som Kommissionens Forslag har gennemgaaet i Ministeriet. Der er ganske vist ikke Tale om Principforandringer i Kommissionens Forslag, men der er paa mange forskellige Punkter tilveiebragt en langt større Klarhed, en bedre Overfigt over det hele betydelige Lovarbejde, som forelaa, saa at jeg betragter de Forandringer, der ere skete i Kommissionens Forslag, som meget væsentlige. Søvrigt er jeg saa aldeles enig med det ærede Medlem i, at vi jo se mange, ogsaa gode Kommissionsbetænkninger; men med Hensyn til denne Betænkning vil jeg sige, at jeg sjelden eller maaske aldrig har læst et Arbejde, som det har været mig saa behageligt at sætte mig ind i, og som saa klart